

Гуде майдан, шумить майдан СВЯТКОВО...

Микола Щербак

Гуде майдан, шумить майдан святково,
Куди не глянь: шинелі, сіряки...
А хто ж то, хто там промовляє слово?
Кого це так вітають козаки?

Чи це клекоче грізне Запоріжжя,
Чи засіяла невгамовна Січ?
...Іде весна по мокрих роздоріжжях,
І їй ідуть схвильовано навстріч...

Ідуть... ідуть... Як гомінкі потоки,
Рокочуть з гір, струмують звідусіль –
Пливуть колони на майдан широкий,
Несуть свою надію і свій біль!..

Надію й біль!.. Як розповім про біль я,
Що в грудях не стихає, не вмира!..
Гримить Трипілля, закипа Трипілля,
Як повинь повноводого Дніпра!

Гримить Трипілля!.. Жовто-сині стяги
Гойдаються на вітровім крилі.
Збудили душу в козака-нетяги
Журба віків, і кривда, і жалі...

Майдан притихнув... Промовля Данило.
Замовкли люди, та говорить кров...
Що ж так серця спрагнілі полонило,
Неначе шерех гіллям перейшов?!.

Вже досить мук... і тюрем, і Сибірів...
Наш Київ знемагає... Знов Москва
Несе неволю... Чуєте, як звірі
Лютуються – вовчиця завива...

У бій, козацтво! Мати-Україна
Чекає нас, синів-січовиків!
- У бій! У бій! - прорвалася лавина.
- За рідний край! - майдан полум'янів...

...- Благословіть нас, тату! - став Данило
І перед батьком голову схилив...
- Хай Бог благословить! - а серце нило.
- Хай Бог... - промовив...
Козаків розлив -

Жива вода, що рве й лама загати! -
Гримів Трипіллям! - У похід! В похід!
...Молився батько... Біля хати мати
Тривожно їм дивилася услід...